

За беди и пакостъ винаги готовъ
котаракътъ Панчо почна риболовъ.

Раница нарами, вждицата взе —
ехъ, че му се иска риба да яде.

Всрѣдъ рѣката камъкъ, като малък островъ,
Панчо ловко скочи, взе зѣби да остри.

Червейче забожда, вждицата пуска:
— Рибчета, елате тука на закуска.

Ала хитри рибки весело се кискатъ:
— Панчо-котаранчо, много ти се иска.

И за подигравка тѣ изпращатъ рака
отзадъ да зашипе Панча котарака.

Е, такава подлостъ никой не очаква.
Отъ силната болка Панчо нашъ измяква

и . . . плясъ! въвъ водата мътна и студена
до една пѣстърва много разярена.

Едва се спасява, въ кѣщи се прибира
и отъ студъ, горкия, трепери, примира.

А пъкъ леля Мара срѣща го засмѣна:
— Добре дошелъ, Панчо. Честита ти баня!

Змей Горянинъ